

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОВІДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. шл. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Нач. Редактор приймає
від 10—11 год. передпол.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в квітні 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 літ., Німеччині 750
літ., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. в. Р.,
мунік 150 австр., Болгарії 750
лв., Австрії 750 літ. Збірка
адрес і дол.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
—
ціна
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 сот.

„Богові свічка й чортів огарок!“
або вірніше написати: „Чортів
свічка й Богові огарок!“ — ось як
можна коротко й ядерно скарже-
ризувати висліди затижного борн-
вання між Тугутом та реальний
вплив в кабінеті Вл. Грабського, за
вплив.

Після чотирма місяцями невго-
моний Ст. Тугут, спочиваючи на
лаврах незрівнянних язикових зако-
нів для „кресів“, заслужив собі на
зачесть реакційної правниці, уві-
дів в суть її розуміння „кресової“
проблеми, захопившись ідеологією
Ст. Грабського і за свою понятли-
вість зажадав гратифікації в формі
міністерського фотелю. Та те „рай-
ське яблуко“ виявилось кваскова-
ним, терпким. Становище віцепре-
мієра стало тільки почесною, без
найменшого значіння.

Вінні збентувався і Тугут, дома-
гаючись влади і погрожуючи лі-
мсько. Заметушився зручний прем.
Грабський, закипіло серед правниці.
Ніде правди діти, жаль Тугута в
Чого нешкідливим „демократичним“
голосом, та жалко й нас — поду-
вали реакційні чинники. Повго ки-
піло й варилось. Кінець кінців прем.
Грабський, — широк чи неширокий, а на
всіх випадок незначайно зручно
зблизився до Тугута і відсунув йому
повів влади. Не зробив він так,
як Наполеон в баллялі Лермонто-
ва, що свому синові віддавав па-
нування над світом, а собі лишав
лишки Францію. Ні, він бажав ли-
шити собі корінну Польщу, а Ту-
гатові віддати панування над не-
залежних „кресак“. З тією метою
прем. Грабський запропонував „кре-
совому реформаторові“ створення
„Кресового Комітету“ на зразок
політичного комітету Ради міні-
стрів. Та ця пропозиція застргла
на нескатовому ґрунті польської
правниці і її міністерських представ-
ників. З великої ладки малий дош.
Так і тут — замість „Кресового
Комітету“ повстала в неозначенію
компетенцією при Раді міністрів
Секція політичного комі-
тету (той же Раді міністрів) для
справ східних воєвідств
і національних меншостей.

З великої ладки, яку на
вступі своєї міністерської кар'єри
здумав при допомозі фразеоло-
гії будувати Ст. Грабський, після дов-
гих і великих акційних перипетій ви-
шла шпичка.

З відрваних газетних повідом-
лень важко згадувати собі компе-
тенцію і обсяг ділання цієї секції
— шпички. Головою секції
для східних воєвідств і національ-
них меншостей є Ст. Тугут, одначе-
но в характері віцепремієра, тільки

в характері ad hoc делегованого
премієром міністра. Таким чином
початково задуманий поділ влади
між Вл. Грабським і Ст. Тугутом,
як теоретичний — так і компе-
тенційний, фактично відпадає.

В склад цієї секції під головуван-
ням Тугута входять міністри: вну-
трішніх справ, військових справ,
закордонних справ, освіти, справе-
дливості і земельних реформ. Для
зрівноваження майбутнього впливу
Тугута, а радше для введення в ні-
вещь можливих його демократич-
них примх, покликано до кабінету
персоніфікацію „тоспо го сзлові-
вієка“ (я галерії героїв Ст. Пши-
бишевського) проф. Ст. Грабського.

Секція для східних воєвідств і
національних меншостей терито-
ріально обіймає 7 воєвідств (львів-
ське, станіславське, тернопільське,
волинське, поліське, новгородське
й буковинське). Про авенішну, тіс-
нійшу компетенцію цієї секції поки-
що важко що-небудь сказати. Мо-
жна сміло твердити, що і в будуч-
чині ледви чи будемо в спромож-
ності конкретніше з'ясувати обсяг
і зміст діяльності цієї дисної.

секції. Годиться
зазначити, що Ст. Тугутові — як
голові секції — прислугує право
вет-а при номінаціях вищих уря-
довців для „кресів“, але виключе-
но є те veto при номінаціях старо-
стів, шкільних інспекторів і т. н.,
значить, номінаційні носії
влади будуть залежні від голосу
Тугута, але фактичні інтер-

Остання фаза німецьких виборів.

Партійні кандидатури і нерішуча республіка.

Ще не цілі Німеччина вибирає
свого президента. Вибирає, але не
вибере. Політичні партії йдуть роз-
сіянні до урн. Свідомість ваги зва-
жаної в ролю президента німець-
кої держави не йде в парі з по-
чуттям, що партійні інтереси слід
скласти в жертву інтересам загаль-
но національним.

Всі дані дозволяють на висновок,
що вибори 29 березня не дадуть
рішального висліку і до других
виборів дня 28. квітня стануть чо-
тири кандидати: Маркс, кандидат
центра, Браун — соціалдемократ,
Гельпах — демократ і Яррес — кан-
дидат правих партій. Кандидатури
комуніста Тальмана і Людендорфа
від баварської людолої партії не
входять у рахунок. Те, що характе-
ризує дотеперішче утворення партій
— не відсутність реального зро-
зуміння ситуації. Партії рахують на
ризик виборчих несподіванок. Лише
націоналісти і людолова партія по-
ставили спільного кандидата д-ра
Ярреса, бузшого міністра внутріш-
ніх справ, а теперішнього головно-
го посади (Oberbürgermeister) а
Дисбурга. Причина, чому республі-
канські партії не поставили одного

президенти й виконавці тієї
влади лишуються й на далі в домі-
яній удраві

Немає причини вірити, що в хви-
лю заіснування секції для східних
воєвідств і національних меншостей
справді повстала „нова“ чи змінилася
стара польська політика супроти
„чужоплеменців“.

Є ще тільки нова звістка над ста-
роу, так добре відомою нам кра-
пивою. Поминаємо вже те, що по-
літ. язикових законів для „кресів“
видучено з обсягу цієї секції Ле-
кідшинів, Холмичинів й Підляцків.

Покликання
до життя секції для східних воє-
відств і національних меншостей,
хоч без якогонебудь реального зна-
чіння, офіційно завдав удар ідеї
однородної, національно-
польської держави, ділить
сучасну Польщу в державно-по-
літичному розумінні на дві окремі
частини: на справжню Польщу і на
„кресів“, що навіть по польськом
означенні складаються аж з семи
величезних воєвідств. Ті воєвідства
живуть окремим життям, мають свої
окремі вимоги.

Ф. Ф.

свого кандидата лежить у стано-
вищі соціалдемократів. Вони не хо-
чуть згодитись на буржуазного кан-
дидата, кажучи, що з тактичних
принципів взагалі не могли би ве-
сти виборчої агітації, колиб їх ви-
борчі заздалегідь знали, що голо-
вують за буржуазним кандидатом.
Щойно коли кандидатура Брауна
дасть негативний результат, при
других виборах можна буде части-
но соціалістичних голосів спряму-
вати на буржуазного кандидата.

Історія зі спільною кандидату-
рою правих партій — міністра
„Reichswehr-а“ Геслера є найкра-
щим прикладом, яким робом заку-

лісові комбінації можуть в останній
хвилині змінити відношення між по-
одинокими партіями. Коли представни-
ки центра безпосередньо перед ого-
лошенням кандидатури звернулись
до націоналістів та людолої партії
з проханням: дати їм годину часу
до надуми, чи годяться на Геслера,
самі націоналісти раділи так довго
над питанням дозволу, що центристів
з обуренням покидають сядо і за-
хитують кандидатурою Геслера.
Між Геслером і Штретземаном існує
особистий антагонізм, який був
причиною упадку цієї популярної
кандидатури. Прихід Геслера на
становище президента повів би за
собою димісію Штретземана, а
Штретземан не хоче покинути думки
про можливість послання Німеч-
чини зі союзними державами. Вибір
Геслера означав би зрівняння полі-
тики порозуміння зі союзниками.

У зв'язку з таким становищем пі-
кантного освітлення набрала би сен-
сацийна звістка, яку поносять поль-
ські часописи. А саме: буцім-то
Штретземан зазначив перед фран-
цузьким амбасадором необхідність,
щоб союзні держави ще раз на-
радилися над можливістю порозу-
міння з Німеччиною з огляду на
підготування червоної армії, яка
має розторопити Польщу та Руму-
нію. Мабуть бути так, що Німеч-
чина зріклася б свого порозуміння
з Москвою за ціну Шлезька та по-
морського коридора.

Питання: чи німецький президент
буде республіканцем чи ні? — є в
безпосередній зв'язку з напрямком
дальшої німецької політики, яка по-
кищо хилилась між мировими спро-
бами з орієнтацією на Лігу і воєнни-
ми, дипломатичними погрозами.
Маркс як президент держави озна-
чав би перемогу Веймарської кон-
ституції, а для Союзних держав
переведення плану Доза. Він вніс би
атмосферу довіри, про яке так ча-
сто пише французька преса. Харак-
теристичне те, що Яррес зв'язав
вказаним заявляти в своїй програ-
мній промові про необхідність реалі-
зації веймарської конституції, яка є
надто ліберальною. З другого боку
він є проти привернення стану з пе-
ред 1914 р. і стоїть на становищі,
що кампанія за президентом не по-
винна перемінитись у боротьбу: за
монархію чи республікою.

Покищо з семи кандидатів ніо-
дин не визначається такими особи-
стими прикметами, супроти яких
партійна ворожнеча дійшла би на
другий план. При останніх виборах
президента голоси поділились май-
же на рівні частини між республі-
канськими і протиреспубліканськими пар-
тіями. І нині республіканський дух у
Німеччині не має ще за собою рі-
шучої більшості; це є ще spiritus,
який fiat, ubi vult.

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 22123
W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd
okręgowy karny, jako Trybunał prawowy we
Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Pań-
stwowej, że treść czasopisma „Dilo“ № 65
(10.444) z dnia 24. III. 1925 r. w artykułach
pod tytułami: 1) „Posolka niezamiatana“ a)
między słowami Franciszek Kotarski, a: Pa-
miatny, b) polski, c) Czy nie, d) ważny, e)
stracił, a: Oj a Warszawi, d) ważny, e)
fach, c) rękach, a: Na sojmowij, f) od
słowa; prowna... do końca tego artykułu od
słow: znaniona ad f) a) wysiępki z art.
VIII. ustawy z 17.XII. 1862 Dapp. 8, z. 1. 1863
ad 1) b) c) d) e) f) a) b) d) z 65 a) u. k.

uznał dokonany w dniu 23. marca 1924 r.
konfiskatę za naprawieprawną i zaga-
dził znieszczenia całego nakładu i wydał
z. 493 p. k. zażkaz dalszego rozprow-
mycia tego pisma drukowanego. Zaga-
zezi wydał się nakaz odprawienia pisma
daktora i tego czasopisma, by orzeczenie
nilejzako umieszcil bezplatnie w najbliższym
numerze i to na pierwszej stronie. Niewyko-
nanie tego nakazu podlega za sobą następ-
stwa przewidziane w §. 31. ust. druk. z 17.
grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6, z. 1863. L. L.
zarządzenie za przekroczenie na druku do
10 Z. P. Lwów. Data 24. marca 1925.
Hawel

Ще гірше...

Сензацийний обмінний калуського старости

Вчора прокуратура сконфіскувала титул і субтитул до інформаційної статті про об'їзник скалуського шкільного інспектора. Тимчасом а документи, який друкуємо нині, виходить ясно, що

тому

прокуратура даремно обурюється невинними нагодовками, які лише стверджують факт. При цій нагоді цікаво зазначити, що конфіскації постійно підпадає кожна агадка про Марцелью Прушинського і його діяльність: відкиля ця опіка? Чи може прокуратура вважати, що само по собі Прушинського, поставлене поруч з урядовими особами, є для тих осіб образливою?

У даному випадку ми не знаємо, як скільки калуський староста вихований на катехизмі Прушинського, але Прушинський, прочитавши його об'їзник, може позеленіти з люті, бо калуський староста безумовно ще більший патріот від нього.

Цей історичний документ безсторонності політичної влади подасмо в оригіналі, щоб пам'ять про нього не загинула серед грядущих поколінь:

Starstwo w Kaluszu.

Kalusz dnia 14 marca 1925.

L. 83/97.

Do

Panów Naczelników gmin w powiecie.

Dostało do tutejszej wiadomości, że w związku z wykonaniem ustawy z 31. II. 1924 Dz. U. Nr. 79 o organizacji szkolnictwa pod względem językowym kręca się po gminach nasiłani ludzie i prowadzą niedozwoloną agitację. Mając zapewnienie ukrytych głębi cel, często mylnie interpretują ustawę i wprowadzają ludność w błąd. Art. 2-ji wyżej wspomnianej ustawy określa jasno jej piękny cel. Artykuł ten brzmi:

Zasadniczym typem szkół państwowej na wymienionym w art. 1-szym obizarze (wielu i w naszym województwie) w myśl zasady godzenia i łączenia dla zgodnego współżycia ludności narodowo-miejscowych ziem a nie dzielenia jej, jest szkoła wspólna, wychowująca na dobrych obywateli państwa dzieci narodowości polskiej i niepolskiej we wzajemnym szacunku ich narodowych właściwości.

Wobec tego polecam Panom Naczelnikom wyrazić baczność uwagę na agendzie sprzeczną z intencją powyższego artykułu i o jej niedozwolonych przejawach donosić władzy o ile w gminie prowadzona jest akcja z deklaracjami za zupełnem zruszeniem szkół polecam Panom d-żozaj wszelkich starań aby analogiczna akcja była przeprowadzona

na trzech szkołach dwujęzycznych. Jestem przekonany, że w każdej gminie znajdzie się powołany do rozstrzygnięcia obywateli a przynajmniej rodziców dwujęzycznej dzieci, którzy niezasklepieni szkodliwym zowinizmem zrozumieją doniosłe znaczenie wychowania dzieci we wzajemnym szacunku ich narodowych właściwości na dobrych obywateli państwa, dbającego o ich dobrobyt i rozwój kulturalny. O przebiegu tej sprawy zechce Pan Naczelnik gminy donieść mi w jak najkrótszym czasie.

Starosta: (pідпис нечиткий)

Пан калуський староста вважав всіх тих, що домагаються української мови навчання в школі або освідомлюють українське населення про його права — агітаторами. Так само вважав недозволеною акцією стремління громадян до школи з українською мовою навчання. Так рече староста, інтерпретуючи закон, і ми не маємо причини йому не вірити.

Староста є високою властею в першу чергу для наказних комісарів, яких він з власної волі й охоти свавільно іменує і усуває. Ми знаємо, що коли п. староста в своїй об'їзнику приказав наказним громадським комісарам, щоб вони зібрали підписи батьків 20 дітей з домаганням польської мови навчання, то комісарі порушували небо і землю, а своїйого доказувати. Ми асетами цікаві, що на цей об'їзник скаже п. Тугут, який раз пораз запевняє, що йому залежить на тім, щоб складані ним шкільні закони були введені в життя. І чи він погодиться з апелем калуського каника до "розірпнуч обywateli". Тому в цій справі вислано до Варшави телеграму і зокрема буде заложена соймава інтерпеліяція.

Снятинщина.

Насильство нивандарма.

(Тростянець). В понеділок дня 9. березня п. р. явився жалдарм Дриб'яло з поштуку в Джуромі в хаті Гринька Павлюка, сина Стефана, і заявив, що хоче роботи ревізію за шкільними деклараціями. Потім казав собі віддати всі декларції, які були вже виконані і відписані, а на якіх відписках були через зневажливість громадянську удостовірені, і забрав з собою всі 79 штук та досі не звернувся.

Красве церковне товариство.

Протицелібатний рух видвинув у нас проект утворення так зв. "Церковної Ради". Можливо, що цей проект остане тільки проектом, та булаб велика шкода, коли би так справді сталося.

Під "Церковною Радою" бажали би люди бачити статутове товариство, рід "церковного братства", але не місцевого, а красвого, котре нагадувало би давні Ставропігії. До такого товариства належали би і міряне і священники. Воно мало би на оші церковно-народної й церковно-політичної ціли нашої суспільності. Це був би неначе союз усіх існуючих у нас церковних братств і товариств, що дбав би — поруч у першій мірі компетентної тут церковної духовної влади — про добро нашої загальної церковної справи.

Думаємо, що утворення такого товариства дуже на часі. Конечність такої організації виявилася і в часі останньої протицелібатної акції. Перш за все голос у таких питаннях слід було зайняти — по-буч безпосередньою інтересованого духовенства — саме такому красвому церковному союзові. Львівська Ставропігія сьогодні "розділена". Це зрештою місцева, львівська організація, без більшого тепер впливу й значіння. Інакше виглядало би, коли би проти введення целібату в нашої церкви ступило було красве церковне товариство, союз усіх церковних організацій.

Потреба такого товариства на будуче ще більш пекуча.

Пригадаємо хочби переважну для нас справу Іменування єпископа. По постановам конкордату єпископа іменує папа в порозумінню з президентом Польщі, значить, будемо діставати єпископів таких, що будуть вигідні не для нас, а для когось иншого. Яка криється в цій небезпека — не треба говорити. Правда, голова держави повинен порозуміватися зі соймовою українською репрезентацією, що до особи кандидата на єпископа. Так повинно би бути, та ми відчуваємо, що так серед теперішніх відносин ледви чи буде.

Тут треба буде отже беззастанно стояти на сторожі інтересів своєї церкви й народу. А хто до цього був би більш пошліканий, як не красве церковне братство?

Таких справ може бути безліч.

УКРАЇНСЬКА ЗАХОРОНКА У ЛЬВОВІ

у Львові
дня 4-го квітня 1925 р.
БОГОЧИНЬСЬКИЙ ЯРМАРОК
у садах "Нар. Дому" год. 8. веч.
ПРОГРАМА:

Квітти шість.
Художественний танці алаші.
Шатра несподівано-го.
Куплет на бікучі теми.

Комедія в 1-й дії Б. Шома.

ЯК ВІН ОБРІХУВАВ ПІ ЧОЛОВІКА

у перекладі Мих. Рудницького.

Артистичну частину програми виконуватимуть

"БОГЕМА"

ДОБІРНИЙ БУФЕТ І МУЗИКА

Білетів можна одержати раніше у Касі

гарті Наукового Тав. ім. Шевченка.

От хочби й нова переважна справа конкордату. Хіба всі розуміють її вагу. А чи наша суспільність знала супроти конкордату своє становище? Кім духовенства ніхто до нас не відділявся, хоч преса ("Піло" й "Український Голос") налікувала до акції. Управні наших галицьких політичних партій не мають мабуть часу й сили ваятися за таку невдачну роботу. Отже знов найбільш компетентний було би красве церковне товариство звернути тут голос і внести іменем українського загалу відповідну заяву до Ватикану.

Не обманюймося також, що й пропагатори целібату надовго прийдуть.

Одним словом — красве церковне товариство є нам безумовно потрібне.

Треба би тільки подумати, чи назвати таке Т-во "Церковною Радою", бо проти слова "Рада" моглиб піднести деякі заміти. Сподіваємося, що ініціативу до цього дасть Перемишль. Показалося ж не раз, ба й в останніх днях, що Львів став анаемічним. Перемишль випереджує його своєю енергією і рухливістю. Думаємо, що нікому иншому, як тільки Перемишлю, по-таланити оснувати красве церковне товариство.

Др Я. Левинський.

ПЛАН ЕЛЕКТРИФІКАЦІЇ УКРАЇНИ.

Всеукраїнське акційне товариство "Електрифікація" має в плані перебудови протягом цього року електрифікацію 49,444 сілських господарств, в тім на Хмельщині 11,550 господарств, на Подлящині 10,400, в Донбасі 8,450, на Катеринославщині 3,906, на Одещині 6,610, на Київщині 4,139, на Волині 4,800. (Бомбич, "С. III").

М. ВОЗНЯК.

16)

Шевченко й княжна Репніна

Ольга дуренько вмічалася: Березовський поглянув на Віру з деяким замішанням, але в тім самім часі його очі виявляли спочування тому, що вона сказала: — але краса Ольги й пугари шампанського втягнули його знову в устремлю блискітками розмови й примусили його відвести очі від дешо суворого погляду Віри. Вона мовчала й віддалася вся аганією, що наводило на виразне обличчя її то журбу, то обурення — потім воно зм'яклося, очі наповнилися вогністю й говорили добре. Вечеря скінчилася, вернулися в салю, і скоро мами дали знак своїм донькам, усі доправилися до господарям й пішли до пригатованих для них покоїв. Віра спійняла до своєї кімнати. О як їй подобалося самота, але їй не до сну, вона відчинила вікно й лакомо втягала свіже повітря. Вона глядіть у темну далечину, глибоке зігнання виривається з її грудей і вона викрикує: чи можливе? Затопившись в мріях, вона дозго сиділа, розбираючи своє та його поведіння, її робилося сумно й досадно — нараз чоло її прояснілося, вона встала, зачинила вікно, спустила заслонку й, ставши на коліна перед божником, вона молилася дозго, просила собі та йому ласки й упокоєно віддалася солодкому сну.

Вранці дайнок скликає всіх гостей на сніданки. Софія спійняла туди: її припоручений

*) У вчорашній фєаєстї треба спитати в 1-й дивїації на ім'я першого відставу "свого духовного батька".

обовязок розливати чай: — вона входить, не застас нікого й утішена тим, що ніхто не випередив її, Софія зарозуміло всміхається при думці, що не заспала, хоча танцювала не менше, а може й більше від інших. Софія всім подобалася, вона не красуня, але відкрита, розумна, повне життя обличчя, ласкавий і деколи вогненний погляд, темно-каштанове волосся, що отілює густими кучерями свіжі щоки, принадувають усіх; додаймо до сказаного, що цими зверхніми гідностями не кінчиться опис Софії. Вона розумна, дуже розумна, тямуча, добра й має дивний талант до всього красного. Але ось двері відчинилися й увійшов Березовський. Добрий день, Софіє Павлівно, сказав він із веселим обличчям, зупиняючи очі на молодій дівчині, що значливо, але з якимсь її самій невідомим змішанням відповіла на його привіт. Якій був учорашній вечір? і не дїждавшись її відповіді, Березовський додав: Як гарна Ольга Петровна, яка мила! Так, вона дуже гарна, сказала простолишно Софія. Далєбї не знаю, кого треба огосенити царичею балю, вас або її? Софія подивилася на Березовського гордо й на її устах показалася напіва глумлива й напіва зневажлива усмішка. Прошу, сказала вона, увідніть мене від безбєзпечного суперництва, я з радістю і щирим серцем признаю Ольгу Петрівну царичею балю, та, здається, всі з нами будуть згідні — й відвернувшись до самовара, зайнялася приготуванням чаю. — У Березовського від її погляду та всього її зверхнього вигляду, що піддавав поневоли пошану, відпала охота далі вести розмову, а не знав, як заговорити про щось инше. Вони мовчали й Софія прикинула тасимним бажанням кого небудь собі на поміч. Почулися голоси: Ольга Петрівна в товаристві своєї рідні і Язикова, сусїда Радимових, увійшла в залю. Вона мавїрно гуляла голову, говорила протягом, дарала заприїмїтїти, що дуже

втомилася, й м'явю відповідала на привіт Софії й на поклїн Березовського. Язиков брав її на жарті й в тім самім часі запучо погляну на Березовського, що зрозумів його й не міг скрити задоволення, яке відчував при думці, що він є по часті причиною замишленості Ольги Петрівни. Це доскотало його самолюбство, він почав пильно дивитися на Ольгу й добравши хвилину, коли ніхто не звертав на неї уваги, він підійшов до неї та сказав їй на ушко. О як ви принаїдї! Вона всміхнулася й погїнула на нього признаю — й між ними почалася німа розмова очей. Він був веселий, балакучий, вона мовчазна й уважна на нього одного. Двері знову відчинилися, увійшла Віра. Вона просїла вибачення у дам за те, що вона втерпилася, поклонилося мушїнам, поглянувши на Березовського, на Ольгу та зрозумїла, що лєковїрна кокетка запутує в свої сіти ще більш легкодупного поета. Хмара набїгла на її чоло, але вона старалася струсити її й віддалася розмові з дамами, що сидїли кругом чайного столу. Поволї всі гостї зїбралися й тут буде на місї познанийомити читача з деякими особами нашого оповїдання. Значємо від Березовського. Він був із малого числа вибраних, котрі мають великий талант від Провидїння, не мають потреби навчатї на якого станау суспїлства й їх приїмїжати до якого станау суспїлства. Він був поемають усі з окремою уважїстю. Він був поемають коли ці пестуни природи всі мають деяку подібність із собою, то також кожний із них відрїзняється окремими рисами. Березовський був поетом у всім значїннї цього слова, як своїм віршам подобав усіх, він лїтєска й очей тих, що його слухали, слїзми розчулення спочування, він настрїював душі на порєкїй дїяволю своїм захоплюючїм дїм, він порєкїй вав за собою старїх і молодїх, козодїмїх і палїмїх.

(Продовження буде)

